

[Larsen-Ledet]

inden for hele området gøres ret og skel mellem store og små, også når vi taler om virksomheder, at vi ikke diskriminerer de mindre virksomheder.

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at takke statsministeren for oplægget til i dag, selv om det ikke hele tiden er præget af klarhed, men det var da et udspil.

Jeg vil også gerne starte med at glæde hr. Ivar Nørgaard med at sige, at nu skal han få unions-evangeliet. Det har hr. Ivar Nørgaard efterlyst mangen en gang, og så skal det også komme. Jeg håber, at varen er ren nok; hvis ikke, kan jeg jo stramme det op ved anden lejlighed.

Men denne debat gælder for CD i meget høj grad om, at Danmark ikke skal danne bagtroppe i EF, at vi ikke hele tiden skal være dem, der taler om frygt og om, at det er åh så farligt, alt det, de andre laver.

Nu er det jo sådan, at loyalitet giver indflydelse og mulighed for at påvirke, og en lang række af de emner, vi diskuterer i dag, har vi sagt ja til.

Vi har sagt ja til det i principperne, og nu skal det køre videre i praksis. Det, vi gerne vil advare mod i dag, er, at de signaler, vi sender til de andre, ikke bliver signaler i retning af, at vi skriver under, men når det skal blive til noget i praksis, vil vi ikke rigtig være med.

Vi tror på, at troværdighed giver indflydelse, og at Danmark skal være både aktivt og effektivt med i EF-samarbejdet.

Den indre marked-debat, som har kørt i de seneste måneder – ja, i det seneste halve år – har været meget snæver.

Man har ikke omtalt en lang række af de politiske mål, der bør nås i det danske samfund, bl.a. på uddannelsesområdet og på transportpolitikens område.

Men man har jo også om ikke skjult, så dog glemte, at Delors eksempelvis i juni 1988 i Europa-Parlamentet faktisk remsede 6 punkter op, der for ham alle var vigtige opgaver for Fællesskabet. De seks punkter var oprettelsen af et stort marked uden grænser, en politik for økonomisk og social samhørighed, en styrkelse af det videnskabelige og teknologiske samarbejde, en uddybning af det monetære samarbejde, en iværksættelse af den europæiske opbygnings sociale dimension og en fælles miljøpolitik.

Disse seks områder, som Delors anså for lige vigtige, er blevet vægtet meget forskelligt i den danske debat, og vi kan kun beklage, at debatten om det indre marked har været så vældigt smal.

Men vores udgangspunkt i denne debat er ikke frygt. Vores udgangspunkt er, at det er en langt større fordel for de 5 mio. mennesker at få adgang til et marked med 100 mio. mennesker, end der er grund til at frygte for, at de 100 mio. mennesker skal interessere sig så meget for de 5 mio. mennesker, at det går galt.

Vi synes også, at man har taget EF-diskussionen og indre marked-diskussionen for lidt alvorligt.

Jeg har ved flere lejligheder her i salen nævnt eksemplerne med hensyn til skatter og afgifter, hvor man jo, når det drejede sig om busregistreringsafgifter eller afgifter på videoapparater og mikroovne, har været hurtige til i praksis at fjerne disse afgifter. Enkeltstående tilfælde – ja, men man har samtidig svoret højt og helligt, at der ikke skulle ske en skatte- og afgiftsharmonisering, og har dermed frasagt sig retten til at lave en samlet plan – en samlet plan, som kunne løse en række af de problemer.

Nu kommer regeringen på fredag med den store plan – jeg ved ikke rigtig, om det er fint nok at kalde den »den store plan«, for den kaldes også »superplanen« og »århundredets plan«, men i alt fald er det noget, der er meget stort, siger man – og så vil jeg tilkendegive over for regeringen, at jeg også for dens skyld håber, at det er meget stort, for ellers kan jeg love for, at der lørdag morgen kommer noget andet, der er meget stort, nemlig en frustration i den danske befolkning over, at man i 4 måneder er blevet lovet så meget, men at det i realiteten var så lidt, der lå i det.

Indtil videre vil vi gå ud fra, at det, der kommer, er noget stort. Men jeg må nok sige, at forhåbningerne på disse områder ikke er så store fra CD's synsvinkel.

Hele den debat, vi havde om energiafgifterne for nogle uger siden, viste os jo, at i alt fald afgiftsharmoniseringen nærmest var en by i Rusland, for man flokkedes jo med energiministeren i spidsen om at forklare, at der i alt fald ikke skulle ske en harmonisering her, og det faktisk på trods af, at erhvervslivet i meget høj grad er indstillet på det, og at erhvervslivet savner den dynamik og de linier, som Folketinget burde have lagt for længst.